ROSE WOODS

ELEVE ELRENDELTETETT

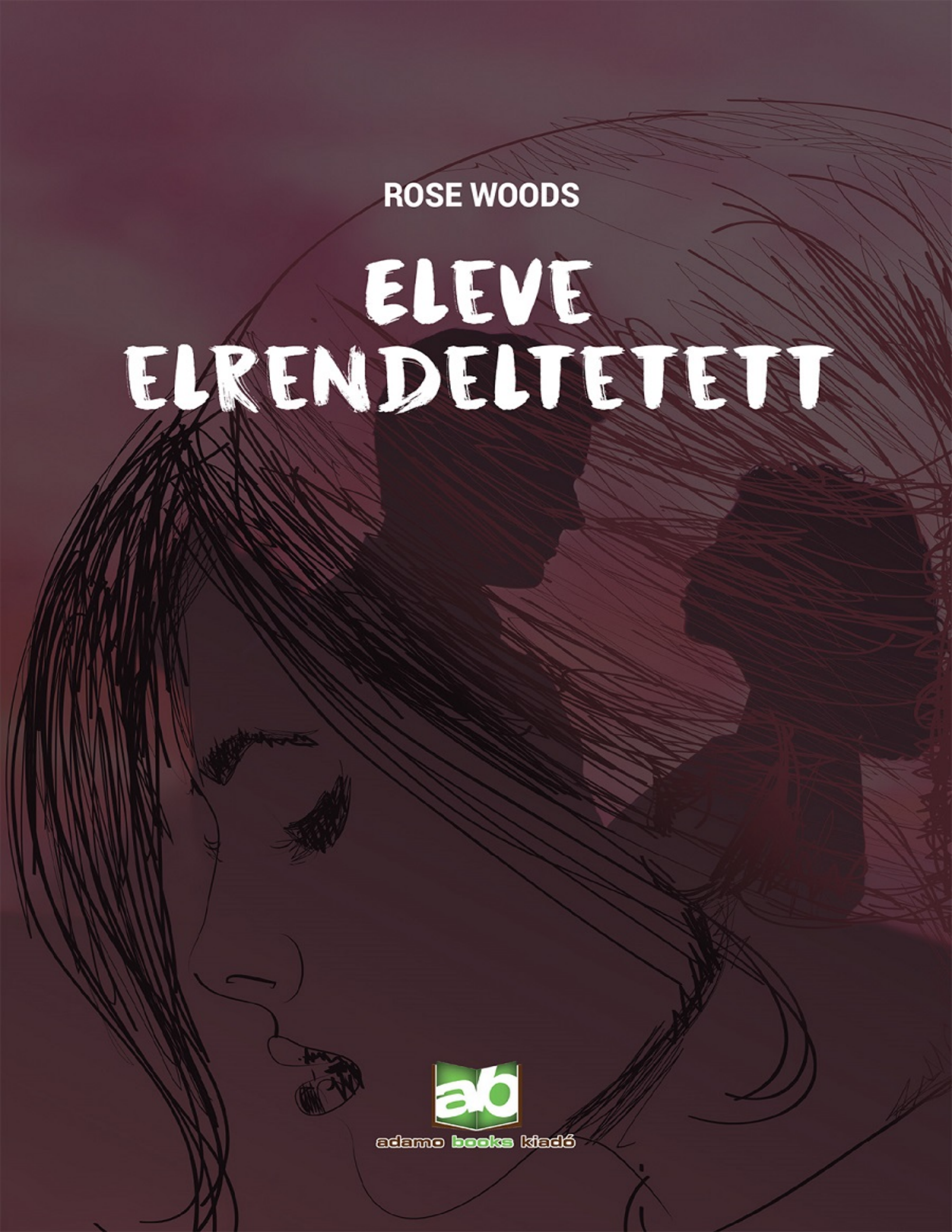

adamo books kiadó

Rose Woods

Eleve elrendeltetett

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-615-5408-30-4

Írta: Rose Woods
Berkesné Zombor Anikó
2010.

Borítót készítette: Ádám Ágnes
Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona
Tördelte: Markó Richárd

Tartalomjegyzék

Bevezető - Éjszaka	4
Első fejezet - Találkozások	6
Második fejezet - Ellenszenv	29
Harmadik fejezet - Két tűz között	48
Negyedik fejezet - Láz	81
Ötödik fejezet - Patrick	105
Hatodik fejezet - Tisztán látás	127
Hetedik fejezet - A jövevény	146
Nyolcadik fejezet - Rajongás	174
Kilencedik fejezet - Összetartozás	195
Tizedik fejezet - Egyedül	217
Tizenegyedik fejezet - A támadás	247
Tizenkettedik fejezet - Titok	269
Tizenharmadik fejezet - Veszélyben	283
Utószó - Egy új nap	302

Harmadik fejezet

Két tűz között

A következő hét hamar eltelt. Lassan mindennek meglett a helye a szobámban. Kezdtem újra otthonosan érezni magam, és élveztem a semmittevést. Kaptam néhány potya hetet, mielőtt kezdenem kellett a városi kórházban. Persze ideje lett volna bevinnem a papírjaimat, hogy a bürokrácia tehesse a dolgát, de egyelőre nagyon jól éreztem magam ilyen kötetlenül. Egész nap a kertben ücsörögtem, és olvastam. Olyan volt, mintha nyaralnék.

Patricket szinte minden nap láttam, gyakran jött apámhoz. Legtöbbször csak pár szót váltottak az udvaron ácsorogva. Úgy tűnt, ez náluk mindennapos, természetes szertartás. De a természetesség már egyáltalán nem volt elmondható az én viselkedésemről. Ilyenkor ugyanis kétségbeesetten próbáltam elkerülni, hogy ki kelljen lépnem a házból. Mindig sürgős, halaszthatatlan dolgom volt, és éppen abban a helyiségben, amelynek ablakából tökéletesen láthattam kettőjüket úgy, hogy ők engem még csak véletlenül sem pillanthattak meg. S mivel erre legalkalmasabb a konyha volt, bevett szokásommá vált a látogatások alkalmára időzített házimunkavégzés – a nővérem legnagyobb meglepetésére. Persze a tényt, hogy utánuk leskelődöm, még magamnak sem nagyon mertem bevallani. Mint ahogy azt sem, hogy mennyire lenyűgöz ez a titokzatos, sötéthajú, kékszemű férfi. Le sem tudtam venni róla a tekintetem.

Simon is mindennap ellátogatott hozzánk, de a balul sikerült kirándulást nem hozta többé szóba. Pontosan úgy viselkedett, ahogy vártam tőle. Mint egy régi jó ismerős, akivel sokáig nem találkoztam. Elvégre az is volt: egy régen látott barát.

Szerencsére Ericának sem volt több meglepetése. Nehezemre esett bevallani, de már-már unatkoztam.

Újraolvastam a kedvenc könyvemet, mivel azonban kívülről tudtam minden sorát, nem tudott annyira lekötni, hogy ne kalandozzanak el róla a gondolataim minduntalan.

Egyik nap egyedül voltam otthon. Mindenki ment a dolgára, csak én nem tudtam magammal mit kezdeni. A pihenés lassan kezdett megterhelő lenni. Már végeztem az összes feladattal, amit Erica rám bízott. Azt szigorúan megtiltotta, hogy főzzek, hiába erősködtem, nem hitte el, hogy a tudományom sokat fejlődött ezen a téren a sok kollégiumban és albérletben töltött év alatt. Nem hitt nekem.

A legkonstruktívabb elfoglaltság, amit ki tudtam találni, az volt, hogy kivételesen kilakkoztam a körmeimet. Lám, mit tesz az unalom? Erre korábban szinte sosem volt példa. Az is a nővérem érdeme volt csupán, hogy meg tudtam különböztetni a körömlakkot a hibajavító festéktől.

Kicsit talán merész volt a vörös szín, amit a nővérem cuccai között találtam, de elhatároztam, hogy kipróbálom. Tudtam, hogy úgysem látja senki sem, Erica pedig egészen biztosan nem bánja majd.

Ám ezzel is túl hamar végeztem. Visszatértem a könyvhöz. Makacs kísérletezgetésem az olvasásra azonban továbbra is eredménytelennek bizonyult.

Feladtam. Hátradőltem és lehunytam a szemem. Mivel nem aludtam túl jól mostanában, szinte azonnal el is bóbiskoltam.

Fogalmam sem volt mennyi idő telhetett el, de egyszer csak megéreztem, hogy valaki van a közelemben. Szinte még félálomban néztem fel, egy pillanatig nem is tudtam, felébredtem-e már vagy még mindig álmodom. Mintha csak a gondolataimból lépett volna elő, Patrick Hazard állt előttem.

– Talán nem kellett volna idekinn elaludnom. Biztosan napszúrást kaptam.

– Miből gondolod? – kérdezte mosolyogva az álomkép.

Lehet egy álom ennyire valóságos? Oké, mostanában minden álmom róla szól, de nem túlzás egy kicsit, hogy most már minden alkalommal őt látom, amint egy pillanatra lehunyom a szemem?

Kellett egy kis idő, mire eljutott a tudatomig, hogy nem álmodom. A szemem már rég nyitva van, és az, aki itt áll velem szemben, szemmel láthatóan kitűnően szórakozva a hóbortosságomon, nagyon is valóságos személy.

Kapkodva ültem fel, a hirtelen mozdulattól az ölemből lecsúszott a könyvem. Nem én vettem fel: Patrick megelőzött. Már nyújtotta is át, mielőtt egyáltalán észbe kaptam volna.

– Ne haragudj! Nem akartalak megijeszteni. Csak hiába csengettem, senki nem jött ki, és mivel az ajtótok nyitva volt, gondoltam körülnézek kicsit. Talán lehetnél óvatosabb is.

Túl szigorúan mondta. Mintha csak apát hallottam volna. Persze ez nem változtatott a tényen, hogy nagyon is igaza volt.

Eszembe jutott az érzés, mintha valaki figyelne. Az emléktől borzongás futott végig rajtam.

– Tőlem nem kell félned – mondta még morcosabban. Talán meglátta az arcomon a rémületet.

– Nem félek – állítottam nem túl meggyőzően. – Csak nem vártam senkit.

– Azt látom – felelte most már megint mosolyogva. Kék szeme újra jókedvűen csillogott, mint mikor még azt hittem, álmodom.

Jelentőségteljesen nézett kilakkozott körmeimre, mintha csak tudná, hogy unalmamban csináltam. A könyvemet ráborítottam a lábujjaimra, legalább az ne szúrjon szemet neki, hogy azokat is kezelésbe vettem.

– Apa nincs itthon – nyögtem ki, hátha ezzel el tudom terelni a figyelmét, és így legalább hamarabb véget érhet ez a kínos látogatás.

– Tudom. Nemrég telefonált, ő kérte, hogy jöjjek el most, és várjam meg. Persze, csak ha nem zavarlak – tette hozzá, és még

szélesebben mosolygott. Azt sem tudtam, hová legyek zavaromban.

– Egyáltalán nem zavarsz – hazudtam, de a hangom még nekem is hamisan csengett.

– Leülhetek? – intett a másik nyugágy felé, ami alig néhány centire volt az enyémtől.

Inkább már meg sem szólaltam, csak bólintottam. Joggal tartottam tőle, hogy életem legkínosabb percei elé nézek. Az fix, hogy képtelen leszek egyetlen értelmes mondatot is kinyögni.

– Megnézhetem? – nyúlt a lábam felé.

Értetlenül bámultam rá. Nem értettem, mit akar. Önkéntelenül arrébb húzódtam, de csak a könyvet vette el, amit az imént adott vissza. A heves mozdulatot látva megállt ugyan egy pillanatra a keze a levegőben, majd mégis felkapta a vaskos kötetet és megnézte a borítóját.

– Wilbur Smith: A folyó istene – olvasta hangosan. – Látom, szereted ezt a könyvet.

Le se tagadhattam volna. Szinte már rongyosra olvastam. Minden egyes alkalommal elvarázsolt az ókori világ leírása, ahányszor csak a kezembe vettem.

– Nagyon jó könyv. Nekem is tetszett.

– Olvastad? – élénkültem fel elfeledve iménti zavaromat. Semmi sem tudta elterelni a figyelmemet, ha a kedvenc regényemről beszélgethettem valakivel.

– Egy ideig nagyon sok szabadidőm volt – vonta meg a vállát, mintha csak valami mellékes információt osztana meg velem. Az oldottságom azonnal el is tűnt. Nyilvánvalóan a börtönben töltött napokra gondolt. Fogalmam sem volt, erre mit kellene válaszolnom. És lehet, hogy egyáltalán nem is várt rá választ.

Elgondolkodva nézett rám.

– Tudtad, hogy valóságos alapja van a könyvnek? – kérdezte azután.

– Igen – magam is meglepődtem, hogy legalább ennyit sikerült kinyögni dadogás nélkül. – Smith egy ősi királysírban talált tekercsek alapján írta.

Megint mosolygott. Ettől pedig nagyon melegem lett.

Hogy tud egy férfi ilyen elbűvölő módon mosolyogni? El sem tudtam képzelni, miként fogom kibírni addig, míg apa hazaér.

– Megkínálhatlak egy kávéval? – kérdeztem reménykedve.

Amíg kávét főzök, legalább nem kell itt ülnöm mellette. Úgy megörültem a lehetőségnek, hogy nem vártam meg a válaszát. Lehajoltam, megkeresni a papucsomat a nyugágy alatt, de a mozdulat túl hevesre sikeredett, majdnem arccal előre zuhantam. Patrick az utolsó pillanatban kapott el.

– Nocsak. Ilyen sürgős, hogy megint elmenekülj?

– Miről beszélsz? – néztem rá olyan ártatlanul, amennyire csak tudtam.

Tehát észrevette, hogy minden egyes alkalommal lelépek, amikor feltűnik a közelben.

– Azt hittem, nem félsz tőlem.

Még mindig tartott. Olyan közel volt, hogy éreztem az illatát. A szeme valósággal fogságba ejtette a tekintetemet. Szuggerált.

– Szóval?

– Hogy mi? – nem kellett játszanom az értetlent, mert tényleg nem értettem, miről van szó. Talán, ha megkérdezi, még a saját nevemet sem tudtam volna megmondani.

– Kávét akartál nekem főzni – most már nyilvánvaló volt, hogy rettenetesen jól mulat rajtam.

Kelletlenül húzódtam el tőle. Csak akkor engedett el, mikor már biztos volt benne, hogy képes leszek megőrizni az egyensúlyomat. Egész végig magamon éreztem a tekintetét, miközben bementem a házba.

Először is az arcomat mostam meg hideg vízzel. Olyan érzésem volt, mintha lázam lenne. Rettenetesen mérges voltam rá, amiért félreérthetetlenül a bolondját járatta velem. És magamra is,

amiért hagytam magam ennyire kibillenteni az egyensúlyomból. Nevetségesnek éreztem magam.

Kapkodva kezdtem a kávéfőzéshez. Persze a kávés doboz tetejét nem tudtam lecsavarni. Megszorulhatott. Küszködtem vele egy kicsit, azután mikor rájöttem, hogy nem fog menni, mérgemben a pultra csaptam.

– Talán ártott neked az a szerencsétlen doboz valamit? – szólalt meg Patrick a nyitott konyhaajtóban.

Úgy pördültem meg, mintha darázs csípett volna belém. Fogalmam sem volt arról, hogy ott áll. És arról sem, mióta. Most bezzeg cserbenhagyott a hatodik érzékem, nem figyelmeztetett a figyelő tekintetre.

Odajött és szó nélkül elvette a dobozt. Egyetlen laza mozdulattal tekerte le a tetejét. Hiába hűtöttem le az arcom egy pillanattal korábban, a bőröm megint lángolt. És a legkellemetlenebb az volt, hogy tudtam, hacsak nem totálisan vak, látnia kell, milyen hatást vált ki belőlem. Márpedig nem volt vak.

Pár másodpercbe beletelt, mire felfogtam, hogy felém nyújtja a dobozt. Igyekeztem végig háttal állni neki, ne lássa, mennyit szerencsétlenkedem, miközben a kávét és a vizet a gépbe töltöm. Valahányszor lopva rápillantottam, mindig feltűnt, milyen jól szórakozik az idegességemen. Rajta persze feszengésnek semmi nyoma sem volt.

Mire kitöltöttem a kávét, a csend már kezdett kínossá válni. Erősen gondolkodtam rajta, milyen témát kellene bevetnem, hogy megtörjem.

– Akkor együtt dolgoztok apuval?

– Nem egészen – nevetett, miközben leengedte a kávéscsészét, amiből épp az imént kortyolt. – Inkább úgy mondanám, ő teszi a dolgát, én pedig csak lógok a nyakán tanácsért. Édesapád nagyon ért a munkájához. És igencsak türelmes, amiért még nem küldött el melegebb éghajlatra.

– Igen, apa ilyen. Semmi sem hozná ki a sodrából. Egyébként nekem azt mondta, te is segítesz neki, ha szükség van rá.

– Ti rólam beszélgettetek? – mosolygott megint. Volt egy kis mellékzöngéje a szavainak. Mintha, pontosan tudná, milyen körülmények között merült fel a neve. Zavaromban a mosogató tálcát kezdtem törölgetni, mintha lett volna rajta bármi is, amit ledörzsölhetek.

– Nem kifejezetten – húztam el a számat. – Csak megemlítette.

Látszott rajta, mondhatok bármit, egyetlen pillanatig sem hisz nekem. Tisztában van vele, miért ő az elsőszámú beszédtéma a családunkban.

– Kérdezhetek valamit?

Meglepetten néztem rá. El sem tudtam képzelni, mi érdekelheti őt velem kapcsolatban.

– Hogyne – válaszoltam azért.

– Te és Storm? – tétovázott egy pillanatig, mielőtt folytatta. Mintha csak tartana a válaszomtól. – Egy pár vagytok?

– Hogy mi? – összezavarodtam. Annyira nem odavaló volt a kérdése, és annyira képtelenség a feltételezése, hogy nem is tudtam, mit feleljek.

– Tudom, semmi közöm hozzá – kezdett magyarázkodni, és most először láttam rajta egy kis bizonytalanságot. – Csak úgy rángatott magával a minap, mintha lenne hozzá valami joga.

Annyira meglepett, hogy gondolkodás nélkül válaszoltam.

– Igazad van, semmi közöd hozzá. – Egy pillanatra sokkal sötétebb lett a szeme, mint egyébként. Megbántották a szavaim. De még folytattam. – Egyébként válaszolok, mert nincs benne semmi titok. Simon és köztem nincs semmi. Csak túlteng benne a hivatástudat. Túl komolyan veszi a feladatát. Valami oknál fogva a fejébe vette, hogy meg kell védenie.

– Tőlem?

Nyoma sem volt az iménti megbántottságnak a tekintetében. Inkább megint huncut volt, mint amikor rajtam mulatott.

– Fogalmam sincs – rántottam meg a vállam.

Valóban nem tudtam teljes mértékben eligazodni Simonon. Persze azért azzal nagyon is tisztában voltam, hogy Patricktől különösen távol akar tartani.

– De már tisztáztam vele, hogy erre semmi szükség.

– Biztos vagy benne?

Olyan átható tekintettel nézett rám, mintha a fejembe akarna látni. Nem tudtam eldönteni, csak képzelem-e, vagy valóban nagyon elégedett az iménti válaszommal.

– Biztos vagyok-e? Pontosan miben?

– Talán hallgatnod kellene a tanácsaira. Hagynod kellene magad megvédeni.

– Engem nem fenyeget semmi veszély.

Azon kívül, hogy percenként hülyét csinálok magamból – tettem hozzá magamban.

– Hát itt vagytok – hangzott fel apám hangja az ajtóból.

Naná, hogy megint halálra rémültem. A kávéscsésze nagyot csörrent a kezemben. Patrick lazán odanyúlt, és megfogta a csészealjon táncoló poharat.

– Vigyázz! – mondta alig hallhatóan.

Teljesen biztos voltam benne, hogy nem a poharam épsége aggasztotta.

Gyorsan töltöttem apának is egy bögrével, és már menekültem is ki a konyhából valami érthetetlen összevisszaságot morogva magyarázatként. Nem tudtam elég gyorsan kívül kerülni az ajtón.

– Emily! – szólt utánam Patrick. Várakozásteljesen fordultam felé azon csodálkozva, hogy egyáltalán emlékszik a nevemre. – Köszönöm a kávét.

Még a szokásosnál is jobban szórakozott a zavaromon.

A következő hét elején elhatároztam, hogy reggeli után bemegyek a kórházba, beviszem az irataimat, és talán tudok beszélni valakivel arról, mikor kezdjek dolgozni.

A földszintről felszűrődő hangokból kétségtelenné vált, hogy az egész család talpon van. A lépcsőn lefelé menet már a szavakat is értettem. Apa és Thomas valamiről élénken beszélgettek. Erica Ginát kísérelte meg rávenni, hogy egyen végre valamit. A fiúk pedig szokás szerint egymást kergették. Őket édesanyám igyekezett kordában tartani. Halkan magyarázott valamit, és csodák csodájára Lucas és Christopher hallgattak rá, mert hirtelen abbamaradt az eszeveszett kiáltozás. Anyu tudhat valamit – állapítottam meg. Így visszagondolva, még soha nem hallottam kiabálni – ebben szöges ellentéte volt apának, aki mondanivalójának általában minél nagyobb hangerővel adott nyomatékot. Anyu halkszavúsága ellenére sem jutott soha eszünkbe, hogy szófogadatlanok legyünk.

– Jó reggelt – motyogtam. Mindenki egyszerre nézett felém. Nem mondom, pont erre a figyelemre volt éppen szükségem.

– Basszus hugi. De szarul nézel ki – szaladt ki a nővérem száján.

– Köszi, Erica. Én is nagyon szeretlek.

A fiúk azonnal kórusban ismételték anyjuk szavait. Erica elvörösödött, pláne mikor anyánk lesújtóan ránézett. Következő szigorú pillantására Lucas és Christopher torkán is megakadtak a csúnya szavak.

– Hová készülsz? – nézett végig anya a ruhámon.

– Bemegyek a kórházba, beszélek a főorvossal – válaszoltam, miközben kávét töltöttem, amit azonnal a csésze mellé is borítottam.

– Talán várnod kellene, amíg jobb formában leszel – jegyezte meg a sógorom azonnal.

Elhúztam a számat.

– Nagyon kedvesek vagytok ma reggel. Kinek van szüksége ellenségekre, ha ilyen családja van?

Kinevettek, de nem hibáztattam őket. Igazuk volt, aznap reggel nem a legelőnyösebb oldalamat mutattam. Amikor még a dzsemet is a blúzomra ejtettem, elhatároztam, hogy hallgatok

rájuk. Jobb, ha így nem megyek be a kórházba, még meggondolják magukat, és mégsem vesznek fel.

Visszamentem a szobámba, és kényelmesebb ruhába bújtam, mert semmiképp nem akartam otthon maradni. Tudtam, hogy nem érezném jól magam egyedül. Elhatároztam, inkább szétnézek a városban. Végül is elég régen jártam már ott.

Mire elkészültem, már csak apám ült az ebédlőben. Mosolyogva nézett fel az újságból, mikor meghallotta a lépteimet.

– Úgy látom, mégis meggondoltad magad – mutatott a farmerra, amire a szövetnadrágot cseréltem.

– Meggyőztetek – válaszoltam, és leültem mellé. – Úgy döntöttem, adok magamnak még egy napot a láblógatásra.

– Nagyon helyes – mosolygott. – Akarsz megint velem jönni a szőlőbe?

– Ma inkább valami mást csinálnék.

Bólintott és visszanézett az újságjára.

A kávémat az imént az asztalon hagytam. Igaz már teljesen kihűlt, de azért belekortyoltam. Elhúztam a számat, mikor megéreztem az ízét, és inkább visszatettem az asztalra.

– Apu! – kezdtem, de megakadtam, mert nem tudtam, hogyan folytassam.

Meg akartam kérdezni, miért vannak olyan jóban Patrickkel, ám akkor megkérdezte volna, miért érdekel a dolog. Ahogy belenéztem várakozással teli szemébe, inkább meggondoltam magam.

– Jó újra itthon lenni – nyögtem ki.

Apám megint rám mosolygott és bólintott. Gyors puszit nyomtam az arcára, és már szaladtam is ki a kocsimhoz.

Ahogy kikanyarodtam a kapun, Patrick autója állta el az utat. Szemmel láthatóan hozzánk igyekezett.

Hát most már minden nap egymásba fogunk botlani? – nyögtem fel gondolatban.

Patrick, mikor meglátta az én aprócska autómat, hátramenetbe kapcsolt, és visszatolatva leállt az út szélére, hogy elférjek mellette. Én azonban képtelen voltam folytatni az utamat.

Néztem, ahogy könnyedén, ruganyosan kiszáll, minden mozdulata lenyűgözött, közben nem mozdultam. Még akkor is csak bambán bámultam, amikor megállt mellettem, és a lehúzott ablakon behajolva megszólalt:

– Szia, Emily. Édesapád itthon van?

Kérdőn vonta fel a szemöldökét, mikor nem válaszoltam. Épp azon merengtem, hogy lehet valakinek ilyen kellemes a hangja. És az is nagyon tetszett, ahogy a nevem kimondta: Emily. A teljes keresztnevemet használta, nem csak a becézett formáját, ahogy mindenki más.

Kellett egy kis idő, mire leesett, hogy választ vár a kérdésére.

– Bent van a házban.

Arrébb lépett az autótól.

– Látom, indulsz valahová. Nem akarlak feltartani.

Megint eltelt pár másodperc, mire tudatosult bennem, arra vár, hogy elinduljak. Most valahogy sokkal mogorvább volt, mint előző nap. És ez zavart.

Felkaptam a lábam a kuplungról, erre a kocsi lefulladt. Megpróbáltam beindítani, de persze nem sikerült. Újra próbálkoztam, eredménytelenül. Patrick türelmetlenül felsóhajtott. Egy lépéssel ismét az autó mellett termett, és kinyitotta az ajtót.

– Engedj oda!

Átmásztam a másik ülésre. Ő már benn is ült. Az amúgy is picike utastér most még kisebbnek tűnt. Úgy látszott, mindjárt beveri a fejét a tetejébe. Megéreztem az arcszesze illatát. Nagyon kellemes volt. Az arca kifejezéstelen, ahogy a műszerfalra nézett. Gondolom arra tippelt, nincs elég benzin a tankban. Szerintem meg sem lepődött volna különösebben, ha tényleg ez a helyzet. Megjegyzem, én sem.

A kezére siklott a pillantásom, ahogy a kulcshoz nyúlt és elfordította. Hatalmas, erős, de mégis finom kéz. Hosszú ujjakkal. A motor a következő pillanatban már járt is. Neki elég volt egy próbálkozás.

– Most már menni fog? – kérdezte, miközben üresbe rakta a váltót és behúzta a kéziféket.

– Persze – nyögtem, de felesleges volt, meg sem várta a választ.

Visszaültem a kormányhoz. A kárpiton éreztem a teste melegét. A tükörben néztem utána, ahogy hatalmas léptekkel haladt a ház felé. Az ajtóban ott állt az apám.

Örültem, hogy immár szerencsétlenkedés nélkül sikerült kigurulnom a kapun. Egyenesen egy éppen arra haladó autónak. A sofőrje szerencsére még időben elrántotta a kormányt, eszeveszett dudálás és mutogatás után hajtott tovább. Nem kellett a tükörbe pillantanom ahhoz, hogy tudjam, apa és Patrick is engem figyel. Talán azt találgatták, hány százalék esélyem van rá, hogy épségben megérkezzek városba.

Éreztem, hogy az arcom lángol. Hogy lehetek ilyen idétlen? Megpróbáltam összeszedni magam, és nem arra gondolni, milyen lehetetlenül viselkedtem. Ismételten. Csak a vezetésre figyeltem. Már csak az hiányzott volna, hogy végül tényleg balesetet okozzak.

Nem kellett hozzá tíz perc, hogy beérjek Rosedale központjába. Leparkoltam az autót, mert gyalog akartam továbbmenni. Megkönnyebbültem, hogy egy darabig nem kell vezetnem.

Még nem tudtam pontosan, mit is akarok csinálni. Gondoltam csavargok, sétálok kicsit, esetleg még veszek is ezt-azt magamnak. Majd később talán megiszom egy kávét a büfében, és az is lehet, hogy beülök a moziba egy korai előadásra. Bármit, csak ne kelljen egyhamar hazamennem.

Hirtelen ötlettől vezérelve a helyi könyvtár felé vettem az utamat. Nem is tudtam pontosan, mit keresek, de azért szaporán

lépkedtem, és hamarosan be is nyitottam a hatalmas, nehéz faajtón.

Odabent ugyanaz a kellemes légkör fogadott, mint régen. Második otthonom volt középiskolás koromban a könyvtár. Rengeteg időt töltöttem ott, kedvenc könyveimet böngészve.

Az elképzelésem lassan kezdett körvonalazódni, miközben a pult mögött álló középkorú nőhöz léptem. Szörnyűséges névmemóriám most is cserbenhagyott. Nekem nem ugrott be a neve, de ő mosolyogva köszöntött. Emlékezett rám. Gyorsan eldaráltam, mit szeretnék: a helyi újság hét évvel ezelőtti minden számát. Nem volt sok. A Rosedale-i Hírmondó még gyerekcipőben járt akkortájt, és mindössze havonta egyszer jelent meg. A jóasszony összesen tizenkét újsággal tért vissza. Jó olvasgatást kívánt, amit igyekeztem minél szélesebb mosollyal megköszönni.

Talán azt hiszi, hogy csak kíváncsiskodom – reménykedtem.

Bár mi mást is hihetett volna? Nem volt a homlokomra írva, hogy Patrick Hazard után kutakodok.

Halványan rémlett, hogy meleg volt, mikor George Devil meghalt. Talán nyár. Ezért először a júniusi újságot vettem elő, de nem találtam benne semmit. Mint ahogy a júliusit, az augusztusit és a szeptemberit is teljesen feleslegesen lapoztam át. Talán nem is írtak róla semmit – gondoltam csüggedten. Már éppen arra készültem, hogy visszavigyem az egészet, de azután mégis megnéztem a májusi számot is. A második oldalon rögtön megláttam Patrick képét. Pontosan úgy nézett ki, mint ahogy emlékeztem rá. Szörnyűséges fekete-fehér igazolványkép volt, de még ezen keresztül is megfogott hipnotikus tekintete, ami tele volt szomorúsággal, és még a leghalványabb nyoma sem volt benne annak a csillogásnak, és magabiztosságnak, amit mostanában láttam. A különbség szinte mellbevágó volt.

Kis időbe beletelt, mire el tudtam szakadni a látványtól, és a mellette lévő pár szavas cikkre fordítottam a figyelmem.

Csalódnom kellett. Mindösszesen annyit tudtam meg belőle, amit Erica már elmondott. Vagyis, hogy George Devilt május huszadikán éjszaka, több késszúrással, brutálisan meggyilkolták. A bűntényt Patrick Hazard vállalta magára, aki az áldozat házvezetőnőjének fia, az eset idején maga is a Devil birtokon lakott. Korábban már többször is nyilvánosan szóváltásba keveredett az elhunyttal. A cikkíró még kiemelte, hogy bár az elkövetőt letartóztatták, és ő beismerő vallomást is tett, számos kérdés maradt tisztázatlan. Az újság szerint „egy megbízható forrásként" emlegetett titokzatos informátor elmondása alapján nem voltak egyértelműek a Hazard bűnösségére utaló bizonyítékok. Azt is megemlítették, hogy a hatóság – bizonyára Simon apja – feltűnően titkolózik az esetet illetően.

A nyomtatott szövegből minduntalan öt szó tolakodott elő, mintha csak vastag betűvel lett volna szedve: „…brutálisan meggyilkolták…" és „…beismerő vallomást tett…"

Patrick beismerte a gyilkosságot. Vajon miért? Hiszen az számomra immár nyilvánvaló volt, hogy ő nem követte el.

Merengtem még egy ideig az újság fölött, de semmi újdonságot nem sikerült kiderítenem. Viszont úgy tűnt, már nem is elégíthetem ki a kíváncsiságom. Bele kellett törődnöm, hogy itt és most nem fogok választ kapni a kérdéseimre. Gondosan összehajtottam tehát a lapot, visszatettem a kupac közepére, hogy még véletlenül se derüljön ki, melyik számot olvastam.

Odakint meglepődtem, mennyi idegen ember jön velem szembe. Rosedale-ben mindig sok volt a turista, de már a helyiek nagy része is ismeretlennek tűnt számomra. Sokaknak pedig a neve nem jutott eszembe, holott tudtam, hogy illene. De persze találkoztam volt osztálytársakkal, barátokkal is. Azért jó érzés volt, hogy mindenfelől rám köszöntek. Itt-ott megálltam kicsit beszélgetni. Segített elterelni a figyelmemet a fejemben kavargó gondolatokról és kérdésekről. Egyszóval pont olyan volt, mint amilyenre vágytam.

Elgondolkodva álltam meg az egyik bolt kirakata előtt, de nem is tudtam igazán, mit nézek. Hallottam, hogy valaki a hátam mögé lép. Kíváncsian néztem fel, és az üvegen megpillantottam Simon tükörképét. Már nem is ért váratlanul.

– Szia – fordultam feléje.

– Remélem, nem ijesztettelek meg – mosolygott.

– Annyira azért nem rossz a lelkiismeretem.

Nevetett.

– Nem hiszem, hogy bármi olyat tudnál tenni, ami miatt a lelkiismereted veszélybe kerülne.

– Túlságosan is nagyra tartasz – fintorogtam.

– Attól azért lényegesen többről van szó.

Még mindig mosolygott, de a szeme komoly maradt. Megint az a furcsa nézés. Már biztos voltam benne, hogy nem képzelem. Ahhoz túl gyakran láttam.

Vártam a folytatást, de témát váltott:

– Bemész? – intett a bolt felé.

– Ó, nem. Inkább csak nézelődöm. És te? Nem dolgozol?

Sokatmondóan mutatott az egyenruhájára.

– De igen. Csak Pault várom. Ritával egy kis dolguk akadt – kacsintott. – Mindjárt itt lesznek.

Mintha csak ez lett volna a végszó, már fel is tűnt Simon aprócska, törékeny húga az utca túloldalán a medvetermetű Paul karjába kapaszkodva. Vidáman integetett, mikor meglátott a bátyja mellett. A következő pillanatban már mellettünk álltak.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar újra találkozunk – lelkendezett Rita. – Kérlek, mondd, hogy hozzám jöttél!

Tréfásan összekulcsolta a kezeit, mintha valóban könyörögne.

– Tegnap nem volt alkalmunk beszélgetni. Simon annyira kisajátított magának – nézett durcásan a bátyjára, aki erre felnevetett.

– Úgy látom, akkor itt mi már fölöslegesek vagyunk. Na, gyere, barátom! – vágta hátba az izomkolosszust. – Hagyjuk a lányokat!

Nekünk úgyis dolgunk van.

Rita lábujjhegyre állt, hogy elbúcsúzzon Paultól, de még így sem érte volna fel, ha ő le nem hajol hozzá. A férfi olyan gyengéden ölelte át, minta attól félne, egy óvatlan mozdulattal összetöri a lányt. Nem volt alaptalan félelem. Barátnője gyors puszit nyomott az arcára, és már húzott is maga után, nem törődve tovább sem a kedvesével, sem a bátyjával.

– Gyere, Emi! Beszélgessünk! Mit terveztél mára? Ugye nem baj, ha veled tartok?

A lényéből áradó vidámság és vibrálás engem is jókedvre derített. Beültünk a büfébe, ahogy eredetileg is terveztem. Hamar eltelt az idő. Azért arra ügyeltem, hogy leginkább ő beszéljen. Amúgy sem volt túl sok mondanivalóm magamról. Az elmúlt hónapokban velem nem történtek említésre méltó izgalmas dolgok. Ritán viszont látszott, hogy örül, amiért a boldogságát megoszthatja valakivel. Folyamatosan csacsogott a küszöbön álló eljegyzésről, a házassági terveikről, és az eljövendő közös életükről. Én pedig nagyon jó hallgatóság tudok lenni.

A mozit is jó ötletnek tartotta. Egy romantikus filmet néztünk meg, amit ő végigsóhajtozott. Talán nekem is tetszett volna, ha a legcsekélyebb mértékben is tudok a történetre figyelni, és nem kalandoznak el a gondolataim minduntalan. Rita képes volt elterelni a figyelmemet Patrick titkáról. De most, hogy nem hallgattam az élményeit, ismét az járt a fejemben, mi is történhetett hét évvel ezelőtt. Ha barátnőm utólag megkérdezi, egy árva szót sem tudtam volna felidézni a filmből. Szerencsére nem kérdezte.

Mikor kiléptünk a moziból, meglepett, hogy mennyire megváltozott az idő. A nap elbújt, és fekete felhők kezdtek gyülekezni az égen. Már a szél is feltámadt, esőszagot hozott magával, valahol messze dörgött. Rita szentül megígértette velem, hogy jelentkezni fogok, majd gyorsan elbúcsúzott, és hazasietett. Én is megszaporáztam a lépteimet, miközben az

autómhoz indultam. Féltem a vihartól. A hegyekben hevesek a zivatarok. Csak reménykedni tudtam, hogy rendben hazaérek. A kocsi szerencsére könnyen beindult.

Alig értem ki a városból, már szakadt is az eső. Az ablaktörlő nem győzte törölni a szélvédőt. A legmagasabb fokozatra kapcsoltam, de még így is alig láttam az útból valamit. Lépésben mertem csak haladni. A legvadabb félelmeim kezdtek valóra válni, amikor az autó elkezdett furcsán félre húzni. Nehezemre esett egyenesben tartani. Jobbnak találtam leállni az út szélére.

Mivel ragyogó napsütésben indultam el, nem voltam felkészülve felhőszakadásra, dzsekit sem vittem magammal.

Meggondolatlanságomat azonnal meg is bántam, mikor kinyitottam az ajtót, hogy megnézzem, mi lehet a baj. Azonnal bőrig áztam, de már nem volt mit tenni, és amúgy is az volt a legkisebb gondom, mert észrevettem, hogy az autó defektet kapott.

Hát ez pazar.

Még kilométerekre jártam a házunktól, arra pedig esélyem sem volt, hogy én magam ki tudjam cserélni a kereket. Még jó időben sem, nemhogy ilyen égszakadásban. Tanácstalanul ácsorogtam, és azon töprengtem, mi tévő legyek. A legésszerűbbnek az tűnt, ha visszaülök és megvárom, hogy elvonuljon a vihar. De attól tartottam, mi lesz, ha olyan hevessé válik, hogy a szél a fejemre dönt egy fát, vagy a lezúduló víz elsodor a kocsival együtt. Már kezdett rajtam elhatalmasodni a pánik, mikor legnagyobb megkönnyebbülésemre a kanyarban feltűnt egy pár reflektor. Nem hittem a szememnek, mikor megismertem a közeledő autót. Bár amennyire be voltam ijedve, akár az ördögnek is örülni tudtam volna, nemhogy Patrick Hazardnak. Megállt mellettem és lehúzta az ablakot. Mintha kék szemében némi jókedv bujkált volna.

– Megint bajban vagy? – kérdezte. – Na, gyere, szállj be!

Megráztam a fejem.

– Csak segíts, kérlek, kicserélni a kereket!

Most már komoly volt a tekintete.

– Emily, az isten szerelmére, zuhog az eső. Szállj be, különben tüdőgyulladást kapsz!

Még mindig tétováztam.

– Nem foglak bántani. Megígérem – a hangja most már gúnyos volt. A benne bujkáló keserű él megütötte a fülemet. Csodálkozva néztem rá.

– Ez eszembe sem jutott. Csak az autómat féltem.

Egy pillanatig rajta volt a csodálkozás sora, de azután elnevette magát.

– Semmi baja sem lesz. Nem úgy, mint neked, ha tovább makacskodsz. Na, gyere gyorsan!

Most már nem ellenkeztem tovább. A ruhám nedvesen tapadt rám, egyre jobban fáztam.

– Összevizezem az autódat – vacogtam. Úgy éreztem, menten megfagyok.

– Azzal most ne törődj! – vetette oda Patrick, és teljesen felcsavarta a fűtést.

Döbbenten fordultam felé, mikor észrevettem, hogy az egykori Devil birtok felé vezető útra fordul.

– Hová viszel? – kérdeztem, bár pontosan tudtam a választ.

– Az én házam közelebb van – válaszolta. – Sürgősen át kell öltöznöd.

– Nem. Én jól vagyok.

Nem hangzott túl meggyőzően, mert annyira reszkettem, hogy a mondat közben hangosan összekoccantak a fogaim. Már nem is válaszolt, és én is jobbnak láttam hallgatni, mert attól féltem, a folyamatos rázkódástól elharapom a nyelvem.

Tényleg nagyon hamar odaértünk a házhoz. Patrick lefékezett az ajtó előtt, kiugrott, és még mielőtt megmozdulhattam volna, már ki is nyitotta a kocsi ajtaját, magával húzott a bejárat felé.

– Lily! – kiáltotta, amint beléptünk az épületbe.

– Itt vagyok – hallatszott a lépcső tetejéről.

– Hoznál Emilynek valami ruhát? Teljesen elázott.

Vonszolt maga után fel az emeletre. Én a hang gazdáját kutattam a félhomályban, de csak akkor láttam meg, mikor már felértünk.

Biztosan ő Patrick testvére – állapítottam meg magamban.

Eszembe jutott, amit Erica mesélt. El sem tudtam képzelni, hogyan vonhatta kétségbe bárki a tényt, hogy ők testvérek. Csak a vak nem láthatta a hasonlóságot. Ugyanaz a fekete haj, kék szempár, ugyanaz a karcsú, nyúlánk termet. Ám a lány még figyelemre méltó magassága ellenére is sokkal alacsonyabb volt, mint a bátyja. Szép arca csodálkozásról árulkodott, mikor meglátott, de az egész egy pillanat volt, hamarosan elmosolyodott. Nagyon fiatalnak tűnt. Nem néztem többnek tizennyolcnál.

– Mindjárt keresek valamit.

A hangja is ugyanolyan szép volt, mint ő maga. A következő pillanatban eltűnt az egyik ajtó mögött, Patrick pedig tovább vonszolt engem a következőhöz.

– Zuhanyozz le forró vízzel! – utasított. – Én addig felhívom a szüleidet, hogy ne aggódjanak.

Faképnél hagyott, mielőtt válaszolhattam volna. Egy darabig szerencsétlenül álldogáltam az ajtó előtt, azután mégiscsak benyitottam rajta. A fürdőszobán látszott, hogy csakis Patrick húgáé lehet. Mindenhol női pipere holmik sorakoztak, kozmetikumok, parfümök. Az egyik sarokban hanyagul odavetett képes magazinok. A fogasra is kizárólag női ruhák voltak aggatva.

Elkezdtem lehúzgálni magamról a vizes göncöket. Már csak fehérneműben ácsorogtam a fürdő közepén, és éppen törölközőt kerestem, mikor halk kopogtatást hallottam. Gyorsan körülnéztem, hogy mit is vehetnék magamra.

– Bejöhetek? – hallottam Lily dallamos hangját.

Megkönnyebbülten sóhajtottam. Majdnem elnevettem magam. Mégis mit hittem? Hogy Patrick visszajön, miközben zuhanyozom?

– Hát persze – válaszoltam. Nem tudom, hallotta-e, mert a torkomon csak krákogó hang jött ki. Mindenesetre benyitott, karján néhány ruhadarabbal.

– Lehet, hogy kicsit hosszúak lesznek, de egyébként szerintem hasonló a méretünk.

Meg van ez húzatva? – gondoltam. – Hogy lenne hasonló a méretünk? Ő egy kecses, csinos nő. Míg én... Nos, én csak én vagyok. Azért hálásan rámosolyogtam.

– Köszönöm. – most már kicsit jobban uraltam a hangom, de még mindig rekedt voltam.

– Zuhanyozz gyorsan! – intett Lily. – Én addig csinálok teát. Majd gyere le a földszintre, a konyha jobbra van. Ott találsz törölközőt.

Egy fali polc felé mutatott, amit eddig észre sem vettem.

Önkéntelenül elmosolyodtam, mikor megláttam a szépen összehajtogatott, felváltva egymásra helyezett fehér és rózsaszín törölközőket. Úgy tűnt, gazdájuk szereti a harmóniát. Lekaptam a legfelsőt, és már engedtem is a forró vizet. Úgy éreztem, menten megfagyok. Sokáig álltam a zuhany alatt, és csak egy nagyon kicsit zavart, hogy egy vadidegen ember fürdőszobájában vagyok. Minden tartózkodásom eltűnt, mikor bőrig áztam. Nagyon fáztam, alig tudtam felmelegedni. Lily különben is olyan természetességgel fogadott, hogy reméltem, nem lesz ellenére, ha maradok még kicsit.

Csak nehezen szántam rá magam, hogy elzárjam a csapot. A ruhái tényleg jók voltak rám, mindössze a farmer szárát kellett felhajtani. Hajszárítót nem találtam, és mivel a szekrényben nem akartam kotorászni, inkább addig dörzsöltem a hajam, amíg valamennyire száraznak éreztem, utána összefogtam. Nem tudtam, mit csináljak a vizes ruháimmal, ezért szépen

összehajtogattam őket, és a szintén nedves cipőmmel együtt a kezembe vettem.

Óvatosan nyitottam ki az ajtót, mielőtt kiléptem, kikémleltem a folyosóra. Nem is tudom mit vártam, mit fogok ott találni? De megkönnyebbültem, mert a folyosón nem volt senki. Lementem a lépcsőn, és ahogy Patrick húga mondta, jobbra fordultam. A hatalmas kétszárnyas ajtó mögött egy impozáns ebédlőben találtam magam. Még a mi soktagú családunknak is lett volna benne elég hely az óriási asztalnál. Látszott, hogy nem mai darab már, mint ahogy a körülötte álló székek sem. A helyiség túlsó végében kandalló terpeszkedett, majdnem az egész falat elfoglalva. Elámultam a látványától. Ami azonban a leginkább lenyűgözött, az a kertre néző üvegfal volt, a nagy tolóajtóval a közepén. Most ugyan esett az eső, és annyira sötét volt odakinn a viharfelhőktől, hogy szinte semmit nem lehetett látni az ablakon túl, de el tudtam képzelni ezt a látványt napsütésben, amint a fény beömlik a tekintélyes méretű üvegtáblákon keresztül, és beborítja az egész ebédlőt. Szinte láttam, ahogy nyáron elhúzzák a tolóajtót, és beáramlik a meleg, valamint a csodás virágillat. Télen pedig páratlan látvány lehet a szállingózó hó, ahogyan fehér lepellel teríti le a kinn álló óriási fenyőfákat. Milyen szép és kellemes lehet nézni a hóesést a kandalló előtti fotelok valamelyikéből...

Apropó: kandalló. Valaki tüzet gyújtott benne, mintha csak sejtette volna, hogy igencsak fázni fogok. Odaszaladtam elé, és vizes ruháimat lerakva melengettem a kezem. A forró víz átmenetileg átjárt ugyan, de most megint reszketni kezdtem. Nemsokára éreztem, hogy elgémberedett tagjaimat kellemesen felélénkíti a tűzből áradó forróság.

Még mindig az üvegfalat és a mögötte lévő látványt csodáltam. Az egymást követő villámlások megvilágították a fákat, amiket a szél kíméletlenül tépázott. Lenyűgöző és egyben félelmetes volt.

A következő villámlásnál úgy tűnt, mintha állna valaki odakint. Nagyon megijedtem, kis híján felsikoltottam. Csak egy pillanat volt az egész, de határozottan egy férfi alakja tűnt fel az egyik közeli fenyőfa törzse mellett. Ismét villámlott, akkor már nem láttam mást, csak a fát.

Megráztam a fejem. Biztosan képzelődtem. A vihar teljesen az agyamra ment. Most vettem észre, hogy önkéntelenül visszatartottam a lélegzetemet. Vettem egy mély levegőt, és igyekeztem lecsillapítani eszeveszetten dobogó szívemet.

Úgy viselkedem, mint egy kisgyerek, aki a mesevilág szörnyeit képzeli a sötétségbe – állapítottam meg.

Lily dugta be a fejét a lengőajtón, amiről már korábban is gyanítottam, hogy a konyhába vezet.

– Hát itt vagy – állapította meg. – Gyere, kész a tea!

Végignézett rajtam, tekintete megállapodott a csupasz lábamon.

– Jesszusom! – kapott a fejéhez. – Elfelejtettem papucsot adni.

Egy pillanatra eltűnt, de már jött is vissza, a kezében egy mamusszal. Nem volt túl nőies darab, kutyafejet mintázott. Ilyet szoktak adni a gyerekekre – konstatáltam. Erika csemetéinek is van egy-egy pár.

Tekintetemet látva elnevette magát.

– Tudom, nem valami elegáns, de jó meleg.

Igaza volt. Amint beledugtam a lábam, már nem is fáztam annyira. Gyorsan felkapta a cuccaimat.

– Ezeket bedobom a szárítóba – vette el őket azonnal. – A cipődet hagyd csak itt, és gyere, mert kihűl a tea.

Engedelmesen követtem. A konyha sokkal kisebb és otthonosabb volt, mint az ebédlő, és teljesen más stílusú. A rusztikus berendezés mellett mindenhol a legmodernebb háztartási gépek sorakoztak. Látszott, hogy a helyiség nem csak dísznek van, hanem valóban használják. Itt is volt egy ebédlőasztal, csak jóval szerényebb méretű, mint odaát. És itt is

kellemes meleg uralkodott. Reméltem, hogy nem csak az én kedvemért.

A konyhának szintén üvegből volt az egyik fala. Az ajtó a kertnek egy másik felébe vezetett. Az ablakon át aprócska teraszt láttam, fém kerti bútorokkal, amik makacsul ellenálltak az erős szélnek és esőnek.

Eszembe jutott az iménti látomásom, és megborzongtam.

– Még mindig fázol? – kérdezte Lily, miközben egy csésze gőzölgő teát tett elém. Mohón ittam a forró italt. Nem számított, hogy égeti a torkomat. A fájdalom elterelte a figyelmem arról, amit látni véltem. Nem tudtam levenni a tekintetem az üvegfalról, folyton attól tartottam, a következő villámlásnál újra megpillantom a férfit.

– Jó, mi? – intett a terasz felé Lily, mikor meglátta, mit nézek. – Patrick tervezte az egészet. Az elülső, és a hátsó teraszt is ő építette a házhoz.

– Pazar. Itt olyan… – kerestem a megfelelő szót, és közben megköszörültem a torkom. A hangom még mindig rekedt volt. – …olyan óriási minden.

Elnevette magát.

– Igen. Néha elég nyomasztó, főleg mikor egyedül vagyok itthon.

Újabb pohár teát tett elém, majd ő is leült egy csészével. Hálásan vettem kezembe a forró poharat, és az oldalán melengettem az ujjaimat.

– Tehát, te vagy Stephen Grace kisebbik lánya? – szegezte nekem a kérdést minden bevezető nélkül.

Bár kérdő hangsúllyal mondta, nem várt rá igazából választ. Nagyon is jól tudta, ki vagyok. Egy pillanatra meglepődtem, hogy ismeri édesapámat, de azután eszembe jutott, nincs ebben semmi különleges, hiszen a bátyja jóban van vele.

– Patrick sokat szokott beszélni édesapádról – folytatta, mintha csak tudta volna, mi jár a fejemben. – Nagyon sokat köszönhet neki, és nagyra becsüli.

Mivel még mindig nem tudtam mit válaszolni, buzgón kortyolgattam a forró teát. Erre Lily témát váltott.

– Mesélj! Mi történt veled? – mutatott ázott külsőmre.

Megvontam a vállamat.

– Nincs mit mesélni. Csak hoztam a szokásos formámat. Defektet kapott az autóm, közben pedig jött a vihar.

Felnevetett, mintha csak egy jó viccet mondtam volna.

– Ez a te formád? Bajba keveredni?

– Azt azért nem mondanám. De ha valami alakulhat jól és rosszul is, velem mindig a legrosszabb verzió történik meg.

Megint nevetett. Bájosan, jóízűen. A hangja szinte vonzotta az embert, hogy vele együtt nevessen.

– Szerencsére jött a bátyád – tettem hozzá. – Különben még mindig ott ácsorognék a zuhogó esőben.

– Igen, a bátyám már csak ilyen. Mindig jókor érkezik, és szeret bajba jutott nőkön segíteni. – a hangjában már nem volt jókedv, arca is inkább elgondolkodó volt, mint vidám. – Egy másik században kellett volna élnie, mikor még divat volt a lovagiasság.

Nem értettem, miért mondja ezeket, de nem mertem rákérdezni. Patrick – mintegy végszóra – lépett be a konyhába.

– Úgy látom, már rendben vagy – mutatott az előttem álló teás bögrére.

– Legalábbis sokat javult a közérzetem – válaszoltam, és megint belekortyoltam a teába.

– Még mindig nagyon fázik – árulkodott Lily, mire Patrick leakasztott egy pulóvert az ajtó melletti fogasról, és rám terítette.

Az óriási pulóver puhán ölelt át. Kétség nem fért hozzá, hogy az övé. Ha a méretéből nem is jöttem volna rá, az illatát azonnal megéreztem rajta. Kimondhatatlanul jó érzés volt.

– Így már jobb? – kérdezte, a kezét nem vette el azonnal a vállamról.

Képtelen lettem volna válaszolni, így azután csak bólintottam.

Érintése felforrósította a bőrömet, pedig nem is ért hozzá közvetlenül. Kétségtelenül elmúlt a vacogásom.

– Hűha – szólalt meg Lily mellettünk. Teljesen elfelejtettem, hogy ő is a konyhában van. – Valósággal izzik körülöttetek a levegő.

Halkan kuncogott, én pedig éreztem, hogy a vér elönti az arcomat.

– Törődj a magad dolgával! – szólt rá mogorván a bátyja.

Most először láttam rajta a zavarnak bármilyen jelét.

Lily kacagott. Egyáltalán nem vette zokon a figyelmeztetést. Igyekeztem minél mélyebben előrehajtani a fejem, minél kevesebbet lássanak rákvörös arcomból. Leginkább azért éreztem magam kellemetlenül, mert pontosan tudtam, hogy Lilynek nagyon is igaza van.

Patrick elvette a kezét a vállamról. Furcsa érzés volt. Hiányzott az érintése melege.

Töltött magának is egy pohár teát, és a hatalmas üvegajtóhoz állt. A még mindig teljes erővel tomboló vihart nézte. Úgy látszott, egészen a gondolataiba merült, talán a húga megjegyzése miatt.

– Akkor nemrég költöztél haza?

Ismét Lily törte meg a csendet. Nagyon könnyen napirendre tért az iménti jelenet felett, de nekem kellett egy kis idő, hogy rájöjjek, hozzám szólt a kérdése.

– Igen.

Látta, hogy egyelőre csak ennyi telik tőlem, ezért ő folytatta tovább.

– Igazán nagyszerű dolog lehet ilyen nagy családban élni. Mindig van körülötted valaki. Sosem vagy egyedül.

– Hát egyedül nem vagyok, az biztos – válaszoltam. – Még ha akarnám, sem fenyegetne ez a veszély.

Hallotta a hangomban az iróniát, és nevetni kezdett.

– Nem is tudod, milyen szerencsés vagy.

– Hidd el, pontosan tudom – mondtam ellent.

Igaza volt. A családom miatt kimondhatatlanul szerencsésnek érezhettem magam.

– Az egyedüllét nem mindig rossz – szólalt meg most Patrick is, de még mindig háttal állt nekünk. – Sokkal jobb egyedül lenni, mint olyan emberek között, akikkel nem érdemes együtt élni.

– Szólott a bölcs – mosolygott Lily, közben viccesen forgatta a szemeit.

– Magatokra hagylak benneteket egy pillanatra – ugrott fel az asztaltól.

Az ajtóból még jelentőségteljesen visszanézett.

– Vigyázat. Mindjárt jövök.

Borzasztóan jól szórakozott a saját viccén. Kuncogását még akkor is hallottam, amikor már bezáródott mögötte az ajtó.

– Aranyos lány – jegyeztem meg, csakhogy ne legyünk csendben. – Kicsit élénk a fantáziája.

Végre felém fordult.

– Így gondolod? Szerinted csak a testvérem képzeletének szüleménye, hogy valami formálódik közöttünk?

A kérdés direkt volt és váratlan, tekintete úgy fúródott az enyémbe, hogy nem tudtam tőle szabadulni. Nem is akartam.

– Azt hiszem, nem – gondolkodás nélkül mondtam ki azt, ami a fejemben járt. – Talán jobban látja a dolgokat, mint mi magunk.

– Csak a saját nevedben beszélhetsz – válaszolta mogorván.

– Te nem így érzed?

– Ne is foglalkozz velem – sóhajtott, és visszafordult az ablak felé.

Egyáltalán nem voltam képes eligazodni rajta. Időnként kedves volt, és úgy tűnt, ő is ugyanazt a nyugtalanságot érzi a közelemben, mint én az övében. Azután hirtelen undok lett és türelmetlen. Mint reggel is, mikor nem tudtam elindítani az autómat. Vagy, mint most.

– Szeretnék kérdezni valamit. Ígérd meg, hogy őszintén válaszolsz!

– Hát persze. Amúgy sem tudok alakoskodni – vontam meg a vállam.

– Azt tudom – felelte. Nem láttam jól az arcát, még mindig a fákat nézte, de mintha egy pillanatra elmosolyodott volna.

– Csak abban nem vagyok biztos, fogsz-e egyáltalán bármit is felelni. – olyan halkan beszélt, hogy alig értettem a szavait.

– Próbáld meg! – biztattam. Ötletem sem volt, mi lehet az, amit ilyen vonakodva kérdez meg, és feltételezi, hogy még csak nem is válaszolok rá.

– Volna ellene bármi kifogásod, ha tényleg úgy állnának a dolgok, ahogy Lily látja?

– Arra gondolsz – kezdtem tétován –, ha valóban izzana közöttünk a levegő?

Szándékosan használtam a feltételes módot, amiben Patrick is beszélt.

Lázasan törtem a fejem, mit is mondjak. Ha helyben hagyom Lily megállapításait, akkor bevallom neki, hogy teljesen megbabonázott, már ilyen rövid idő alatt is. Ha elutasítom, akkor hazudok. Azt nem akartam. Megígértem, hogy nem teszem. Különben is. Az imént már gyakorlatilag elismertem, hogy én is érzem a vonzalmat kettőnk között. Ő viszont még nem mondta el, mit gondol minderről.

Megkönnyebbültem, amikor Lily benyitott az ajtón. Megkímélt a válaszadástól. Legalábbis egyelőre.

Patrick még mogorvább lett, mint előtte volt. Letette a poharát, és kiment a konyhából.

– Hoppá! Belegyalogoltam valamibe? – nézett utána a húga aggodalmasan, majd felém fordult. – Ennek meg mi baja van?

– Azt még nem tudom. – miért kell mindennek ennyire bonyolultnak lennie?

A vihar odakint kezdett alábbhagyni. Néhány perce már nem hallottam olyan erősen zúgni a szelet, de ez csak abban a

pillanatban tűnt fel. Lily visszatelepedett mellém, és ismét maga elé húzta a poharát. Én pedig Patrick szavain tűnődtem.

Mintha a csengő hangját hallottam volna, de azt hittem, képzelődöm, mert Lily nyugodtan kortyolta a teáját tovább. A következő pillanatban azonban újra megszólalt az éles hang, most már hosszabban, türelmetlenebbül. Biztos voltam benne, hogy nem csak a fülem csilingelt.

– Nem nyitsz ajtót? – kérdeztem.

Csak legyintett.

– Majd Patrick. Úgyis őt keresik. Hozzám nem jön senki – kesernyésen elmosolyodott.

Szóváltás hangja szűrődött be.

– Mi a fene történik ott? – ugrott fel Lily. Előbbi nyugalmának már nyoma sem volt. Az ebédlőn keresztül a bejárat felé iramodott, én pedig utána. A pulóvert vonakodva a székre dobtam, és csoszogva követtem. A mamusz minduntalan le akart esni a lábamról. A lélegzetem is elállt, mikor végre az ajtóhoz értem, és megláttam, hogy Patrick kivel vitatkozik. Az előcsarnokban Simon állt, bőrig ázva, sápadtan. Összeszorított szája csak keskeny vonal volt, és olyan ádáz képet vágott, hogy egy pillanatra megdermedtem.

Nem vett észre addig, amíg meg nem szólaltam.

– Mit keresel itt, Simon?

Rám nézett. Most látta csak meg a mellettem álló Lilyt is. Egy pillanatig őt bámulta, majd visszafordult hozzám. A tekintete megfejthetetlen volt.

– Érted jöttem.

– Nem kellett volna – vörösödtem el.

– Ha eláll az eső, úgyis hazaviszem – szólt közbe Patrick.

– Most már nem kell fáradnod – válaszolta Simon, de nem nézett rá. – Gyere, Emi! A szüleid már aggódnak.

Patricket figyeltem. Az ő arca is ugyanolyan feszült volt, mint a Simoné, de úgy tűnt, jobban uralkodik a vonásain. Már az iménti

mogorvaságot sem láttam rajta.

– De a ruháim – tiltakoztam. – Még meg sem száradtak.

Lilyre néztem, de tőle nem várhattam segítséget. Simont figyelte. Mintha álomból ébredt volna, mikor végre mégis felém fordult.

– Nyugodtan menj csak haza az enyémekben! – mondta kábán, majd kicsit összeszedettebben folytatta. – Ugorj be holnap! Addigra rendbe teszem a tiedet.

Ismét Simonra pillantott, úgy tűnt, nehezére esik levenni róla a tekintetét.

– Hát akkor, köszönöm a segítségedet – motyogtam, és az ajtó felé indultam.

– Emily! – kiáltott utánam. Mellettem termett és gyors puszit nyomott az arcomra, mintha máris nagyon jó barátnők lennénk. – Várlak holnap.

Bátorítóan rám kacsintott.

Megalázó volt, ahogy Simon értem jött. Szégyelltem magam miatta, és tudtam, nem fogok neki egyhamar megbocsátani. Most tényleg túlzásba vitte a védelmezést. De nem akartam mások előtt vitatkozni vele.

– Neked is köszönöm – motyogtam, ahogy lehajtott fejjel elmentem Patrick mellett. Csak egy pillanatra néztem rá, mert féltem, hogy elsírom magam a lehetetlen helyzet miatt. Nem válaszolt.

– Mehetünk – sóhajtottam, és figyelmen kívül hagytam az esernyőt, amit Simon felém kínált.

Patrick érintését éreztem a vállamon. Várakozón fordultam felé, közben a szemem sarkából láttam, hogy Simon keze ökölbe szorul. A fogasról leemelte az egyik esőkabátot.

– Vedd ezt fel! – rendelkezett ellentmondást nem tűrően, majd még egy gumicsizmát is elővarázsolt. A méretéből ítélhetően csak a Lilyé lehetett.

– Abban mégsem mehetsz ki – mutatott vigyorogva a kutyafejes mamuszra.

– Persze – nyögtem –, igazad van. Visszajuttatom őket, ígérem.

– Ha már úgyis jössz holnap… – elharapta a mondat végét. Már nem volt mérges, inkább rettentően élvezte, hogy bosszanthatja Simont, aki a kelleténél kicsit hangosabban kezdte szedni a levegőt.

Villámgyorsan bújtam bele a felkínált lábbelikbe. Csak ki innét, minél gyorsabban. Nem akartam tovább ütköző lenni a két férfi között.

Az ajtóból még visszaintettem Lilynek, aki bágyadtan viszonozta köszönésem. Még mindig Simont nézte.

Mereven bámultam magam elé, miután beszálltunk a rendőrautóba. Szilárdan elhatároztam, hogy hazáig meg sem szólalok. Nem sokáig kell kibírnom, az út csupán néhány percet vesz igénybe kocsival. De azután eszembe jutott valami:

– Honnan tudtad, hol vagyok? És egyáltalán miért kerestél?

Nem néztem Simonra, kifelé bámultam az ablakon, az útszéli fák közé. Egy pillanatig azt hittem, nem is válaszol, ezért mégis rápillantottam. Az arcáról semmit sem tudtam leolvasni, de a kormánykereket úgy szorította, hogy az ujjai elfehéredtek. Mivel még mindig nem felelt, ismét elfordítottam a fejem.

– Aggódtam érted. Rita mondta, hogy pont a vihar előtt indultál el – szólalt meg mégis. – Megtaláltam az autódat az út mellett, azt hittem, hogy gyalog indultál haza, de már egész a házatokig értem, és sehol sem találtalak. A nővéred mondta, hogy Hazard telefonált.

– Naná. Ki más? – morogtam.

Ez még mindig nem volt magyarázat arra, miért indult utánam. Elég lett volna telefonálnia, akármennyire aggódott is. Az pedig végképp érthetetlen volt, hogy miért rángatott el Patrick házából ilyen udvariatlanul. Talán apám kérte meg rá? Meg fogom kérdezni, de nem Simontól. Vele már nem volt kedvem vitatkozni.

– Visszavihetnél az autómhoz. Ki kell cserélnem a kereket – dacoltam tovább, bár fogalmam sem volt, mit kezdenék a

defektes gumival, ha hallgatna rám. Hogy én nem tudom felszerelni a pótkereket, az biztos.

– Azt már a bátyád és a sógorod megoldották – válaszolta végül.

Az út többi részét néma csendben tettük meg. Mikor megállt a házunk előtt, csak odavetettem egy köszönömöt, és már ki is ugrottam az autóból. Hátra sem nézve vágtattam be a házba. Hallottam, ahogy elhajtott. Az autó eszeveszett sebességgel lőtt ki az úton.

Édesapám újságot olvasott az ebédlőben. Meglepődve nézett fel az ajtónyitásra.

– Hát te? Patrick azt mondta, megvárja, hogy elálljon az eső, és csak utána hoz haza. – Kinézett az ablakon. – Hol van? Már el is ment?

Ezek szerint nem apa kérte meg Simont, hogy jöjjön értem. Tudtam ki az, aki segíthet tisztázni a dolgokat.

– Nem Patrick hozott haza, hanem Simon – válaszoltam apám kérdésére. Összehúzott szemmel nézett rám. Legalább annyira nem értette a dolgot, mint én.

– Mit keresett ott Simon?

– Gőzöm sincs, apu, de mindjárt kiderítem.

Beviharzottam a konyhába, jól gondoltam, a nővérem még mindig ott volt, pakolászott. Meglepődve nézett fel az ajtócsapódásra.

– Miért nem hívtad be Simont? – kérdezte.

Már megint kukucskált az ablakon – konstatáltam dühösen. Nem válaszoltam, rögtön a lényegre tértem:

– Miért mondtad el neki, hol vagyok? Tudod, hogy ki sem állhatja Patricket.

Megvonta a vállát.

– Nem tudtam, hogy titok. Aggódott érted, meg akartam nyugtatni.

– Legalább lebeszélhetted volna róla, hogy utánam rohanjon. Apa tudta, hol vagyok, és Patrick megígérte neki, hogy hazahoz.

Van róla fogalmad milyen megalázó volt, mikor Simon beállított? Úgy rángatott haza, mint valami szófogadatlan szökevény kamaszlányt.

Megint megvonta a vállát, de látszott rajta, hogy kényelmetlenül érintik a szemrehányásaim.

– Nem én mondtam, hogy ezt tegye. Ő döntött így.

Igaza volt, ő nem tehetett Simon lehetetlen viselkedéséről. El is határoztam, hogy ezt vele kell tisztáznom.

– Legalább figyelmeztethettél volna – sóhajtottam, és lerogytam az egyik székre. – Annyira kínos volt. Nem is értem miért viselkedik így.

– Tényleg nem? – nézett rám Erica mosolyogva. – Az ég szerelmére hugi, hol élsz te? Simon szerelmes beléd.

– Miről beszélsz? – kaptam fel a fejem. – Már hogy lenne szerelmes belém, alig néhány napja találkoztunk újra. Mikor megláttam, még csak meg sem ismertem.

Erica szívből felkacagott.

– Néha olyan lüke tudsz lenni – közölte. – Már régóta így érez. Gyerekkorunktól fogva arra várt, hogy elég idős légy ahhoz a vonzalomhoz, amivel irántad viseltetik. Majd meghasadt a szíve, mikor elköltöztél a kollégiumba. Alig várta, hogy néha-néha láthasson. Az pedig, hogy te elfelejtetted, az ő érzésein aligha változtat.

Úgy éreztem magam, mint akit fejbe kólintottak. A helyére került minden: a kétértelmű megjegyzései, a fura arckifejezése, a viselkedése ma este és az elmúlt napokban. Persze, láttam én, hogy érdeklődik irántam, de ilyen mély érzelmekre nem számítottam. Még mindig nem tudtam elhinni, amit a nővérem mondott. Erica biztosan téved – áltattam magam.

Felkóválygogtam a szobámba. A házunk elcsendesedett, mindenki lefeküdt, de én nem voltam képes elaludni. Egyszerűen nem tudtam mit kezdeni ezzel az új információval. Még azt sem sikerült megemésztenem, amiket Patrick mondott. Reménytelen

volt rendet rakni a fejemben, úgyhogy inkább felkeltem olvasnivalóért.

Most is csak hajnalban nyomott el az álom, és újra mindenféle képtelenséget álmodtam, mint minden éjszaka, mióta hazatértem.